

[Hasle.]

Overalt i den økonomiske Videnskab og den økonomiske Politik, kun ikke herhjemme i det lille Snoderød, Danmark, har man en anden Opfattelse, mener den højtærede Indenrigsminister; ellers er man klar over, at Renten er noget, der kan fastsættes ved Lov, det er noget, der kan udøves Indflydelse paa ved Lovgivning. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Selvfølgelig!). Selvfølgelig, siger den højtærede Indenrigsminister. Ja, jeg forstaar jo nok, at der kan udøves en vis Indflydelse i Retning af at hæve Renten, det har den højtærede Indenrigsminister jo vist, det er jo sket ved Salg af Obligationer i Massevis, men det, vi gerne skulde have set, var jo, om man kunde udøve en Indflydelse paa Renten, der satte den nedad, for det er jo alligevel det, der har Værdi! Hvis det er det, der har været mellem Ministeren og mig, beder jeg undskyldte, for jeg har hele Tiden troet, at Ministeren omtalte Indflydelsen paa at sætte den nedad. Det har vi ikke set noget Forsøg paa fra den højtærede Indenrigsministers Side, skønt Ministeren og hans Kolleger nu har haft al Magten i Landet endda et Stykke Tid.

Da det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Dagsorden i Virkeligheden hviler paa samme Opfattelse som Indenrigsministerens, en Opfattelse, der stadig væk efter min Mening er en økonomisk Misforstaaelse, kan jeg ikke tilraade at stemme for hans Dagsorden. Derimod vil jeg tillade mig paa det ærede Medlem Hr. Clausagers og mine egne Vegne at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget misbilliger, at Regeringen ikke fører en økonomisk Politik, der kan danne Grundlaget for et lavt Renteniveau, og idet Folketinget misbilliger, at Regeringen paa væsentlige Punkter har tilsidesat Bestemmelser i Loven om en Krisefond m. v. af 1. Maj 1933 § 3, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget misbilliger, at Regeringen ikke fører en økonomisk Politik, der kan danne Grundlaget for et lavt Renteniveau, og idet Folketinget misbilliger, at Regeringen paa væsentlige Punkter har tilsidesat Bestemmelser i Loven om en Krisefond m. v. af 1. Maj 1933 § 3, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand indgaar nu ligesom den af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen stillede i de fortsatte Forhandlinger.

Hartvig Frisch: Der er jo i og for sig ikke Grund til at forlænge denne Debat saa forfærdelig meget.

Jeg har nogle Ord at henvende til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som kom op her paa Talerstolen som Forsvarer for den gode Tone og bebrejdede mig, hvad han kaldte mine Uartigheder, men ganske faa Minutter efter talte om Handelsministerens Prokuratorkneb. Ærede Medlem Hr. Christmas Møller, naar De først optræder i denne Rolle (Formanden ringer), naar det ærede Medlem optræder i den Rolle, synes jeg, der burde have været taget fra hans Side et vist Hensyn til det Ordvalg, det ærede Medlem selv brugte.

Formanden: Jeg minder om, at det er uden for de gældende Regler at rette direkte Henvendelser til Medlemmerne.

Hartvig Frisch: Det ærede Medlem stod med en Avis i Haanden og fremførte af denne Avis, hvorledes der var kommet Meddelelse til Pressen om, at Regeringen havde Overvejelser i Gang — det var en Avis fra i Gaar —, og derefter udraabte det ærede Medlem: Hvorfor faar vi ikke Regeringens Planer? Jeg kunde nu tænke mig, at ogsaa det ærede Medlem vil forstaa, at selv om Regeringen i Gaar har haft Overvejelser vedrørende visse Ting, saa vil der dog være en vis Rimelighed i, at man giver Regeringen Tid til, at disse Overvejelser kan tilendebringes.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Landstingsmand Bramsnæs's Udnævnelse til Likvidator vil jeg gerne lige sige, at saaledes som det fremgik af den Skrivelse fra Kammeradvokaten, som Handelsministeren her har oplæst, var det jo ganske klart, at efter at Loven var udløbet, forelaa der slet ingen Krisefond i Lovens Forstand, og heraf følger, at man rent juridisk udmærket kunde tænke sig, at f. Eks. Nationalbanken havde overtaget hele Likvidationen af Krisefonden. Der er intet som helst formelt juridisk til Hinder derfor. Denne Krisefond havde to Hovedkreditorer, Staten og Nationalbanken, og disse to Parter kunde enes om at foretage denne Likvidation, ganske som de ønskede inden for Administrationens givne Rammer. Men det er fuldkommen at vende Forholdene paa Hovedet at stille det op, efter at Loven er udløbet, som om det er